

Τσίχλες ταξιδιού

Συγγραφέας
Μάκης Τσίτας

Εκδοτικός οίκος
ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ISBN
978-618-03-4816-3

Σελίδες
152

Κατηγορία
Ελληνική
Λογοτεχνία

Συντάκτης: Κωνσταντίνος Μπούρας

📅 28 Ιουλίου, 2026

Ο συμβολισμός του τίτλου πρόδηλος: φάρμακο για την (υπαρξιακή) ναυτία το πόνημα αυτό.

Η ζωή ως ταξίδι, ο βίος ως παίγνιον (για τις ψυχοσωματικές οντότητες που δεν αναπαράγουν μηχανικά τα δεδομένα πρότυπα και τις συνήθειες συμπεριφορές).

Εναλλαγές πρόδηλης (;) με υποδόρια ειρωνεία οδηγούν σε ένα μοναδικό κι ανεπανάληπτο λογοτεχνικό ύφος κοινωνικού σαρκασμού, που δεν είναι όμως ευθέως ανατρεπτικός, αν και υπονομεύει τεχνηέντως τις συνήθειες συμβάσεις.

Ιδιόλεκτος απλή, καθημερινή, ταυτοποιήσιμη και ταυτόσημη με μια αέναη παιδικότητα που οδηγεί σε νοητική και πνευματική κάθαρση του επαρκούς (αλλά και του λεγομένου «μέσου») αναγνώστη, που δραματοθεραπεύεται αναλογιζόμενος/η την παιδική του προεφηβική αντίληψη για το Όλον.

Η θεατρική απεύθυνση είναι χάρισμα αλλά και άσκηση απαιτητική, καθημερινή, ακόμα κι όταν δεν γράφεις κείμενα λογοτεχνικά, ειδικά τότε...

Σπονδυλωτό αφήγημα με δέκα και εννέα ψηφίδες το προσεγμένο πόνημα αυτό από έναν προσεκτικό ολιγόλογο κι ολιγογράφο εργάτη του Λόγου, τον πολλάκις και πλειστάκις βραβευμένο, τον παγκόσμιο –κυριολεκτικά– Συγγραφέα Μάκη Τσίτα που πλάθει την ελληνική γλώσσα ως χορδή σε ηλιακό τόξο, απολλώνιο και ορφικό μαζί.

Συνάμα – και σε δεύτερο ή τρίτο επίπεδο – τα κινήματα της ευαίσθητης ψυχής του διανέμονται σε έμψυχα αγάλματα ηρώων τε και ηρωίδων, που ενώνουν τις φωνές τους σε μία συμφωνία ορχηστρική και σωματοποιημένη τεχνηέντως.

Αριστοτέχνης του δραματικού λόγου, ο Μάκης Τσίτας, εμπνέει τον αναγνώστη να μεγαλουργήσει μεταφέροντάς τον/την σε παραλλαγμένη κατάσταση συνείδησης που ερωτοτροπεί με την ενσυναίσθητη ευτοπία.

Μεταξύ λακωνικότητας κι αναλογικής αναλυτικότητας κινείται αυτό το σπονδυλωτό αφήγημα, ψηφιδωτό εξαιρετικών αναμνήσεων, εσωτερικών τοπίων που κοινωνικοποιούνται διά της εξωτερικεύσεως.

Η Λογοτεχνία (και) ως ξεκαθάρισμα (οικογενειακών) λογαριασμών. Γράφει ο εκλεκτός πολυβραβευμένος διεθνής Λογοτέχνης Μάκης Τσίτας στη σελίδα 56 μιλώντας πίσω από το προσωπίο της αφηγηματικής «φωνής»: «Η δυνατότητα για ξεκαθάρισμα λογαριασμών είναι ένα απ' τα ατού που προσφέρει η λογοτεχνία στους συγγραφείς. Είπα λοιπόν, για πρώτη φορά, να το χρησιμοποιήσω κι εγώ. Και πίστεψέ με, νιώθω υπέροχα. Και δεν με νοιάζει αν αυτό φαίνεται –και ίσως είναι– μικρόψυχο.».

Βεβαίως, δεν είναι «η πρώτη φορά» για κάθε πεζογράφο και δραματικό ποιητή που σέβεται τον εαυτό του, δεδομένου ότι με τα βιώματα και τις εμπειρίες μας παίζουμε γράφοντας, χρησιμοποιώντας τα ως «πρώτη ύλη», ως «φερτά υλικά» για τη δόμηση του αντισεισμικού άυλου πνευματικού μας δημιουργήματος.

Θαύμασα (ως συγγραφέας) το «ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ» στη σελίδα 107, που δεν το αναπαράγω για να μην χάσει ο επαρκής αναγνώστης το πλεονέκτημα της έκπληξης.

Στο Άγιον Όρος αφιερώνεται το διήγημα «Το ράσο».

Γέλασα πολύ με την «Ευλογημένη Τεχνητή Νοημοσύνη».

Πρόδηλη ειρωνεία στο πετράδι με τίτλο «Η εκδήλωση».

Τεχνουργημένος λόγος, επεξεργασμένη ιδιόλεκτος, ανεπανάληπτο ύφος, προσωπική συγγραφική ταυτότητα, λογοτεχνική υπερεπάρκεια, διαχρονική εκπαγλότητα, μεγεθυντική εστίαση στην πολύτιμη συγχρονικότητα.